

slovenska DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

slovenska beseda je beseda
praznika, petja in vriskanja

ivan cankar

LETNIK XXXVIII. - VOLUME XXXVIII.

FEBRUAR 1987

Št. 2 - No. 2

Pogled na GORSKI MASIV z Višarij. (Vinko Žakelj)

Novice iz Slovenije ob zaključku lista...

Unitaristično nasilje je postalo celo nad partijo v Sloveniji tako močno, da je ta začela naslanjati na Cerkev. Na skupni Gregorčičevi proslavi z mašo so bili prisotni tudi krajevni partiji in vse je prenašala tudi TV. Zastopnik vlade je voščil pred Božičem vse se le praznike; ljubljanski škof je imel božični pozdrav po radiju. - Partija bi lahko ohranila svojo oblast tudi, če bi se vdala in pristala na unitarizem, toda pri večini je slovenska zavest še tolikšna, da raje tvegajo naslonitev na Cerkev.

Vendar pustimo to, problemi so preveliki, da bi se jih dalo na kratko opisati. Le toliko, da razumete, kaj je sedaj prišlo jasno na dan, kar se je pod skorjo jugokomunizma kuhalo. Rečem pa Vam, da Slovenci smo tako ogroženi, kot še nikoli v svoji zgodovini. **Zato pa je v Sloveniji tudi misel na samostojno slovensko državo povsem prevladala.** Pri tem ima zdomstvo seveda svoje veliko poslanstvo, če bo našlo večjo enotnost. Predvsem pa, da med nami v svobodnem svetu ne bo zdrahe, zakaj prav to unitaristi hočejo, tako da nas nenehno cepijo in razkradajo.

Prav zato moramo še več delovati, raziskovati, pisati. Prosim zato, da nadaljujete z Vašim delom. Vse, kar v svobodnem svetu objavimo, prihaja potem v Slovenijo, zlasti v Ljubljano, kjer so žejni svobodne slovenske besede. Gradivo potem razmnožujejo in širijo iz rok v roke. Partija nekako miži, slovenski udbaši v glavnem tudi. Poročila, ki jih dobivam o prebujajoči se slovenski zavesti med mladino, so ohrabrujoča. Vse postaja nekam **zagrizeno slovensko, zagrizeno protijugoslovensko.**

Že po prvi svetovni vojski so liberalci z unitaristi prevladali na ljubljanski univerzi in akademiji (zgodbina in narodne vede) in tako je ostalo do danes. Le tisti naredi kariero, ki se drži njihovega južnoslovenskega modela. B. Grafenauer, ki ni bil v partizanih,

bi po vojni gotovo odletel z univerze, če ne bi bil že njegov (menda) oče Ivan povezan z unitaristi in tako sta oba ostala. Podpirala jih je organizacija, močnejša od partije, to je velesrbska udba. Tako je še danes.

V bistvu ne gre za spopad med komunizmom in pa demokracijo, temveč med velesrbstvom in slovenstvom. Danes je to tako daleč, da javno napadajo slovensko partijo. Kar pomeni, da je zrela, da jo odstranijo. Na njeno mesto pa pridejo ljudje tipa Dolanc in jugopartiji ali pa kar neposredno Srbi.

Vašim rojakom v Ameriki bi bilo potrebno, če poveste, da se vzdruže v Sloveniji krepko spreminja v prid slovenske zavesti. Slovensko delo v zdomstvu torej le prinaša sadove, da si bi ga bilo lahko veliko več, če ne bi bilo tiste nesreče jugoslovenske ideje, ki meša mnoge. Že pred leti je Žebotova knjiga pretresla slovensko partijo, sedaj pa jo spet, tako da je mogla neka Spomenka Hribar iznesti tudi javno vprašanje, kaj ste storili z domobranci? Sedaj to vprašanje ni več zadeva strahu, ki se ga posameznik zave, ko ga izusti. V Sloveniji se ob demobranci javno govori. Prepričan sem, da bo Bog iz njih žrtve naklonil Slovincem še nove milosti kakor jo je tudi iz žrtev prvih kristijanov. Ti fantje in možje niso padli zaman.

Pravičnost in mir. Tako se imenuje svet, ki ga je ustanovila Slovenska pokrajinska škofovska konferenca. Namen sveta je podpirati vsa prizadevanja, da bi se v slovenski družbi vedno bolj dosledno spoštovala človečanske pravice. Na redni seji 2. decembra 1986 je svet obravnaval predvsem vprašanje civilne vojaške službe. Ta problem, kot je znano, je začela slovenska mladina. Vsekakor je zelo hvale vredno, da naša cerkev pravilno pojmuje povezanost največje vrednote mir s pravičnostjo. Vsa mirovna gibanja in propagande ne pomeni ničesar, če ni mir pogojen s pravicami.

YEAR OF THE SLOVENES

In Pittsburgh

MAY 22, 23 & 24, 1987

Slovenija Ever!

The Grandest Celebration of

City-Wide Activities & Entertainment

- U.S. & Canadian Button Box Groups
- National & International Entertainers
- Polka Bands and Dancing Daily

"Spotlight on the Slovenes" at the Pittsburgh Folk Festival

Did you know that there are only 2 1/2 million Slovenians in this whole wide world?

When God made Slovenians, he was thinking of quality, not quantity.

WORLD TOUR FOR \$4.00!

Yes, you can enjoy the food, culture, traditions, music and entertainment of 24 nations for only four dollars.

Visit Greece, Italy, Germany, Bulgaria, Hungary, Poland, Slovakia, Latvia, Lithuania, Korea, Serbia, Ukraine, Carpatho-Rus, Ireland, Scotland, Turkey, China, Philippines, Israel, India, Lebanon, Croatia, Scandinavia and Slovenia for about the same cost (or less) than a movie ticket.

The festival boasts some 3500 participants ranging in age from 5 to 75. They are your neighbors, steelworkers, doctors, housewives, engineers, teachers, lawyers and students. They are people proud of their heritage and happy to share it.

This year's festival will feature Slovenia for its highlight group, as "Year of the Slovene" is celebrated in Pittsburgh. City-wide activities being planned include a riverboat dinner-dance cruise, special city-wide activities and entertainment events, dinner dances at local clubs, a special polka-mass at the festival on Sunday, U.S. and Canadian Button Box groups, national and international entertainers, and more. It promises to be the biggest, grandest celebration of Slovenian culture and music ever, as the national spotlight will shine on "Slovenia" in Pittsburgh at the Folk Festival.

Activities will center on the festival at the David L. Lawrence Convention Center, downtown Pittsburgh, and at the adjacent new, deluxe Vista Hotel complex which will host the various groups already planned from Eastern Pennsylvania, Ohio, Michigan, Maryland, Florida, Canada and elsewhere. It is being billed as "The Grandest Celebration of Slovenia Ever!"

Advance tickets, information on all events and accommodation packages are available from Kalik & Company and the Slovenian Heritage Association. Call Kalik & Company for your four-dollar world tour - and a weekend of music, food and fun in Pittsburgh.

MED SLOVENCIM IN SRBI

se zadnje mesece naglo ohlaja nekdanje že kar tradicionalno prijateljstvo. To dejstvo, ki ga danes v Jugoslaviji nihče več ne prikriva ali zanika, pri tujih poznavalcih vzbuja nenavadno pozornost; zanima jih, kako daleč se bo spor med največjim in najmanjšim članom komunistične jugoslovanske federacije še zaostрил, predvsem pa, kako se bo zaključil. Časopisni izpadi Ljubljane proti Belgradu in obratno so sredi leta 1986 dosegli že tako skrajno zagrizenost in jedkost, da je centralni komitet zveze komunistov Slovenije bil primoran sklicati posebno zasedanje - v mesecu avgustu - in je edina točka programa bila najti najbolj primeren način vsaj za nevtralizacijo, če že ne za dokončno rešitev spora. Nenavadna, do skrajnosti strupena ihta, s katero je slovenski narod zavrnil srbska očitavanja in obtožbe zaradi neprijateljskega obnašanja napram srbskim prisel-

jencem v Sloveniji, je takoj pritegnila pozornost dopisnikov skoraj vseh največjih evropskih dnevnikov, ki imajo v Ljubljani in Belgradu svoje politične opazovalce. Srbi zamerijo slovenskim delodajalcem, da so že nekaj mesecev nazaj kot enega izmed pogojev za zaposlitev južnih priseljencev začeli zahtevati tudi znanje slovenskega jezika, kar je njihova ustavna pravica. To pa hodi srbskim priseljencem v Sloveniji narobe, ker se iz oholosti, prepotentnosti ali iz kakršnegakoli razloga že do sedaj niso hoteli priučiti slovenščine. Zato so slovenska mesta in vasi zadnja leta na zunaj postajala vedno bolj srbska, izgubljala so svoje slovensko lice.

Leta 1983 je centralna vlada v Belgradu hotela pričeti z načrtno jugoslovenizacijo, dejansko s srbizacijo šolske vzgoje; izšel je zakon o skupnih šolskih oz. učnih načrtih za vso Jugoslavijo. Ta načrt je

učenje slovenščine (v čisto slovenskih) šolah omejil oz. skrčil na dve tri uri tedensko. Ta "skupna vzgojna jedra" so Slovenci razjarjeno odbili in so jih zato Srbi najprej in ostro napadli kot slovenske "nacionaliste" in "šoviniste". Oba sta v komunistični etiki med neodpustljivimi greh.

Slovenci so se silno zamerili Srbom tudi zaradi znanega, dolga leta v Ljubljani živečega srbskega pisatelja Miodraga Bulatovića, ki je zlasti slovenskim kulturnikom presedal zaradi svojega odkritega zaničevanja in zapostavljanja slovenščine. Bulatović je slovenske kulturnike kritiziral zlasti zaradi dosledne obrambe slovenskega jezika pred tujkami. Lansko leto so slovenski pisatelji Bulatovića njegovo zaničevanje in sovraštvo do slovenščine plačali tako, da so se na kongresu Zveze jugoslovanskih pisateljev uprli njegovi izvolitvi za predsednika.

Poznano slovensko nezaupanje do srbskega "hegemonizma" je bilo prav pred kratkim potrjeno

Nadaljevanje na str. 2

slovenska DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

Subscription rates
\$12.00 per year
\$1.00 single issue

Advertising 1 column x 1" \$4.20

1987 - 1988
Member of Multilingual Press
Association of Ontario

Member of Canadian
Multilingual Press Federation

Published monthly by Slovenian National Federation of Canada
646 Euclid Avenue, Toronto, Ont. M6G 2T5

SLOVENSKA DRŽAVA IZHAJA ENKRAT MESEČNO

GLAVNI UREDNIK: VLADIMIR MAUKO
P. O. BOX 393, STATION "A", WILLOWDALE
ONTARIO, CANADA M2N 5T1

UREDNIK ZA ARGENTINO: MARTIH DUH
CALLE 105, No. 4311
VILLA BALLESTER, ARGENTINA

Letna naročnina znaša: Za ZDA in Kanado \$12, za Argentino in Brazilijo
po dogovoru. Anglija, Avstrija, Avstralija, Francija, Italija in druge
države \$12 US. Po letalski pošti po dogovoru.

Za podpisane članke odgovarja pisec. Ni nujno, da bi se avtorjeva
naziranja morala skladati v celoti z mišljenjem uredništva in izdajatelja

TORONTO

V letu 1986 so na Torontski univerzi končali študije: Por Mojca B. - C. A. - B. Com.; Žejn Francka - B. A. - B. Ed.; in nova slovenska zobozdravnica Vižintin J. L. B. Sc. - D. D. S. - Mladim v vzgled Slovincem v ponos. Čestitamo

Uredniku pišejo...

Nemčija, 17. 12. 1986

Cenjeni g. Mauko in ostali bratje Slovenci v Kanadi!

Zelo sem bil presenečen, ko sta mi pred kratkim v roke prišli dve številki Vašega časopisa. Prebral sem ju - z užitkom! Kar v zrak me je vrglo in zelo sem vesel, da se kaj takega piše med Slovenci, saj sem si tega želel že dolga, dolga leta. Čestitam, hvaležen sem Vam prav iz srca.

Na žalost sem zaman iskal Vaš časopis v mojem bavarskem mestu, tudi v Münchenu in Stuttgartu ga nisem našel. Zato prilagam 12 US \$ in Vas prosim lepo, če mi Vaš mesečnik pošljate od prve naslednje številke. Moje oči so naravnost žejne takega pisanja - ne dvomim, da mi bo "Slovenska država" najlepše darilo v novem 1987.

Če bi Vas morda zanimalo, bi Vam rad v prihodnjem pismu še kaj povedal, predvsem o naši skupini zavednih Slovincem v In... Med drugim smo pripravili tudi nekakšen plan ali program kot alternativo sestanku "jugoslovenarjev" avgusta v Londonu z našim dr. Ljubo Sircem na čelu.

Zaenkrat vse lepo in toplo pozdravljam, želim vsem vesele in prijetne božične praznike in srečno, predvsem pa praznike in Novo leto 1987, ki naj nam bo polno uspešnih načrtov in idej o naši novi Slovenski državi! N. N.

V Dnevniku 19. nov. 1986 čitamo, da bo zdaj vsakega zaposlenega Slovenca stalo 125 000 dinarjev za zavoženo gospodarstvo Črne gore, Kosova in Makedonije. Da je čez 5 bilijonov US dol. dolga. Slovenci pa pravijo, da če bodo morali plačevati dolge južnim republikam, zahtevajo tudi nadzorstvo nad tem gospodarstvom. Kako naj zaupajo denar tujim, ki so svoje gospodarstvo zavozili. Naj mečejo denar v koš brez dna? Makedonci in drugi pa pravijo, da bi bilo to vmeševanje v njih suver-

nost. Slovenci pa ravno tako: jemati slovenski denar in siromašiti Slovenijo, je vmeševanje v slovensko suverenost.

Zato že je čas, da se Slovenija čimprej reši iz Jugoslavije in v miru živi v svoji lastni narodni državi brez federacije, kakokršne koli. Vsaka federacija pomeni Slovincem narodno smrt.

Prijateljem Slovenske države in slovenskega državnega gibanja v Argentini

Konzorciju našega mesečnika Slovenska Država in vodstvu Slovenskega državnega gibanja v Argentini se je ob prehodu minevaljega leta v prihajajoče novo leto zdelo primerno svojim prijateljem in somišljenikom sporočiti naslednje misli in ugotovitve:

1. Že več kot poldrugo leto - od aprila 1985, namesto bivše Smeri v Slovensko državo prihaja iz kanadskega Toronta tamkajšnja Slovenska Država, ki izhaja tam že 37 let.

Ob obisku urednika Slovenske Države, g. Vladimira Mauka, so bili v glavnem pojasnjeni vzroki in razlogi za združitev obeh glasil: glavni namen je bil združiti oz. centralizirati čim več aktivnih sodelavcev pri enem samem glasilu, ki je bilo vsekakor Slovenska Država. Smer je ob smrti večih starejših članov in sodelavcev poleg svoje delovne sposobnosti izgubila tudi svojo organizacijsko strukturo, ki je ni bilo mogoče prenoviti ali vsaj obdržati, predvsem

zaradi popolne apatije njenih najbolj poklicanih članov: mislimo tu zlasti one iz skupine, iz katere se je rodilo Slovensko državno gibanje, t. j. že naravnost **zloglasne Stražarje**. Smer je dolgoveljala kot zagovornica in širiteljica "stražarskih idej" in "stražarstva", pa pri njenem objavljanju in širjenju skoraj ni bilo Stražarjev - razen ene ali dveh častnih izjem (op. pisca). Popolnoma je odpovedala (pri Smeri) finančna organizacija in je največ zaradi tega morala prenehati z izhajanjem.

Priznati pa ji je treba - in to ji je v čast -, da je vkljub vsem omenjenim težavam svoj prvotni cilj dosegla: Ideja samostojne slovenske države je med Slovenci v Argentini na vsej črti - zmagala!

Tudi Slovenska Država se bori s finančnimi težavami. Velika večina njenih prejemalcev - več-

noma so to nekdanji naročniki Smeri - jo namreč prejema po pošti. Je pa še nekaj desetih novih prejemalcev, ki jo že več kot leto dni dobivajo po pošti - na ogled. Vsem tem smo že dva ali trikrat priložili vljudne opomin s prošnjo, naj nam list z obratno pošto vrnejo, če ga ne nameravajo naročiti. Postopek je zelo enostaven: prečrtajo naslov in napišejo s tiskanimi črkami **AL REMITENTE**. V nasprotnem primeru jih imamo za nove redne naročnike in nam dolgujejo letno naročnino, ki je za leto 1986 bila A 10. (deset avstralov), za leto 1987 bo pa - na prošnjo mnogih naročnikov zaradi poenostavljenja A 12 (dvajset avstralov), ki jih morejo plačati ali osebno pri prodajalci ali pa po pošti s čekom ali pošto položnico na ime: Martin Duh, 105, no. 4311, 1153 Villa Ballester, Argentina.

Zato Konzorcij Slov. Države in vodstvo SDG v Argentini prosita svoje prijatelje, naj nam pokažejo nekaj naklonjenosti in ugodijo našim ponovnim prošnjam.

Klicali Vas bomo tudi po telefonu in nam boste mogli naravnost odgovoriti: ali postati naš redni naročnik ali pa tudi ne.

Konzorcij in vodstvo si dovoljujeta želeti Vam blagoslovljeno in uspehov polno novo leto 1987. Slovenska Država in Slovensko državno gibanje v Argentini

DOBILI SMO S PROŠNJO ZA ODBAVO:

SLOVENSKI NARODNI ODBOR

SLOVENIAN NATIONAL COMMITTEE

COMITE NACIONAL ESLOVENO

Pot do svobode

Pot do svobode ni lahka. Mnogi narodi so se stoletja borili zanjo. Toda vztrajnost, pogum in požrtvovalnost prej ali slej zmagajo.

Tudi slovenski narod, danes vprežen v komunistični jarem, se bo - o tem smo trdno prepričani - otresel tega jarma z vztrajnim osvobodilnim delom, s pričevanjem resnice in nenehno zahtevo po svobodi.

Komunistična revolucija in diktatura, ki je tej revoluciji sledila, sta prinesli slovenskemu ljudstvu veliko razočaranje. Danes, enainštirideset let po koncu revolucije, ni Slovenija dežela pravice in resnice, ne pozna splošne svobode in demokracije, zanikuje zlasti svobodno mišljenje ter kaznuje celo zasebne zapiske. Gospodarstvo je v tako slabem stanju, ko so ga lahko predvidevali le načelni nasprotniki marksistične revolucije.

Opozicija domačemu komunističnemu režimu med zdomci je živa, povsod prisotna in delavna. Ta opozicija povezuje skupna zahteva po svobodi v domovini in njenem samostojnem političnem, kulturnem in gospodarskem življenju. Pa tudi doma je opozicija vedno močnejša.

Prodor novih sil - domačih in zdomskih - slovenskega naroda pa bo uspešen samo takrat, ako bodo te nove sile temeljile na krepostih resnice, pravice in ljubezni. Novo družbo bo mogoče zgraditi samo tedaj, ako jo bomo gradili brez sovraštva, brez lažnih argumentov. Te nove družbe ne bodo zmožni graditi tisti z upognjeno hrbetnico, prav kakor tudi ne tisti, ki razmišljajo in slepo ponavljajo krilatico o pluralizmu osvobodilne fronte ki je z dolomitsko izjavo pljunila v obraz vsakemu pluralizmu. Tudi oportunisti, ki še vedno vidijo v borbah proti komunističnemu totalitarizmu izdajalce in ki taje ali opravičujejo genocid nad domobranci po končani vojni. Prav tako je ne bodo gradili neznajneži, ki govore o zgodovinski krivdi Cerkev in političnih strank: Cerkev menda zato, ker je odkrivala nečloveški, zločinski in brezbožni značaj komunizma: političnih strank pa zato, ker se niso hotele podrediti komunističnemu vodstvu, ampak so hotele skupaj z zahodnimi zavezniki pripeljati slovenski narod s čim manjšimi žrtvami v novo demokratično ureditev Evrope. Pri gradnji nove družbe pa se bomo srečali vsi rojaki dobre volje, ki hočemo, da vladajo v našem narodu Resnica, Pravica in Mir.

Ob letošnjem Božiču, ki ga komunistični režim kljub zahtevi velike večine slovenskega naroda noče proglasiti za praznik, in ob vstopu v novo leto ohranimo veselo upanje, in ne samo upanje, ampak gotovost, da se bliža rešenje tudi našemu narodu.

Za Slovenski narodni odbor:

Rudolf Smersu l.r
predsednik

Med Slovenci in Srbi Nadaljevanje s str. 1

in upravičeno, ko so najvidnejše osebnosti srbskega javnega življenja zahtevale, da je treba na zveznem območju zmanjšati pristojnosti posameznih republik. To pa je v popolnem nasprotju s stališčem Slovincem, ki za Slovenijo in za vse druge republike **zahtevajo** čim več samostojnega odločanja v zadevah lastnega naroda. Po jugoslovanski zvezni ustavi in zato tudi po vseh ustavah poedinih republik so to "suverene" narodne države različnih jugoslovanskih narodov, ki v njih mejah živijo **po svoji lastni odločitvi** (podčrtal pisec) in imajo po isti zvezni ustavi, pa tudi v poedinih republiških ustavah nedvomno in jasno izraženo **"pravico do odcepitve"**; to pomeni, da lahko po predpisanim postopku izstopijo iz jugoslovanske državne skupnosti, kadar ta ne bi več odgovarjala in koristila

narodnim interesom njihove republike.

Iz obnašanja Slovincem in iz njihovega zadržanja predvsem do srbskega dela federacije je možno sklepati, da je vse do zdaj molčeči in potrpežljivi mali slovenski narod prišel do spoznanja, da so bistveni pogledi na možnost nadaljnega skupnega življenja v jugoslovanski državni skupnosti nesp-

ravljivo različni od pogledov večinskega člana federacije, t. j. Srbov. Slovenci bi po zdaj že nezakrivanem mnenju mnogih vidnih srbskih kulturnih in političnih osebnosti morali za ohranitev skupne države žrtvovati prav tiste vrednote, katere so skozi tisočletja najtrdovratneje branili pred vsemi tujimi, neslovenskimi napadalci, svojo zemljo, svoj jezik, svojo s trudom ustvarjeno kulturo, **svojo narodnost**. Skratka: da bi rešili Jugoslavijo sedanjih gospodarskih in iz njih izvirajočih političnih težav, bi se Slovenci kratko in malo morali odreči svojemu jeziku, svojemu imenu, svoji zgodovini, svoji kulturi, pozabiti bi morali na svojo preteklost in sprejeti neko novo jugoslovansko narodnost in jugoslovanski - točneje srbski jezik - morali bi prenehati biti Slovenci, slovenska zemlja bi se balkanizirala, Velika Srbija bi segla na grenebe Karavank in v dolino Soče, slovenski narod bi ostal le še kot folklorna zanimivost, končno bi tudi ta šla v pozabo.

Slovenski partizani tudi še niso pozabili, da je v njihovih vojaških odredih med revolucijo poveljevalni jezik je bil slovenski. Na drugem zasedanju ASNOJA (antifašističnega sveza narodne osvoboditve Jugoslavije) je sam Tito slo-

Nadaljevanje na str. 3

Nadaljevanje s str. 2

venskemu rdečemu generalu Avšiču slovesno obljubil, da bodo po končani vojni Slovenci obdržali na svoji zemlji svojo narodno vojsko s slovenskim poveljevalnim jezikom. Izpolnitev te obljube Slovenci še danes zamen zahtevajo. Razumljivo je, zakaj ima Belgrad za take logične slovenske zahteve gluha ušesa.

Zakaj se je spremenilo rqazmerje Slovencev do Jugoslavije?

Slovenci so bili še izza življenja preminule habsburške monarhije poznani ne le kot prijatelji ampak celo kot občudovalci srbskega naroda. Najprej so sočustvovali z njim zaradi njegovega pet stoletij trajajočega trdega turškega gospodstva (od Kosovske bitke 15. junija 1389 pa vse do začetka 19. stoletja, ko so se uprli in si ustanovili lastno kraljevino). Navdušenje Slovencev, zlasti izobražencev je doseglo višek malo pred prvo svetovno vojno, ko sta mali kraljevini Črna Gora in Srbija napadli turško cesarstvo in tako pričeli t. i. balkansko vojno (obenem z Bolgari in Grki) in so Turki mogli obdržati na evropski celini le majhen kos kopne zemlje, ki ga imajo še danes. Zaradi vedno bolj intenzivnega ponemčevanja slovenskega prebivalstva, zlasti na Koroškem in od avstrijskih oblasti podpiranega poitalijančevanja slovenske Goriške in Primorske s Trstom so se narodnostno ogroženi Slovenci pričeli navduševati za državno zvezo s Srbi. Teritorialno sicer mala, kulturno in gospodarsko zaostala Srbija je za slovenske politične voditelje, ali vsaj za večino med njimi postala "jugoslovanski Piemont", odkoder naj bi za slovenski narod prišlo odrešenje.

Slovenski politični voditelji, neveščki politike, brez diplomacije, brez zaveznikov v mednarodnem svetu, ker jih kot Slovence nihče ni poznal, so slepo zaupali v zmago svoje pravice. Bili pa so že ob vstopu v novo državo SHS prevarani. Slovenci v resnici niso bili osvobodjeni, kot so pričakovali, ampak so - v imenu osvoboditve - bili kratko malo znova zasedeni". - po lastnih bratih. Skušnje s prvo Jugoslavijo slovenskih politikov niso izužile.

Po naglem razpadu kraljevske Jugoslavije, ki Slovenije niti ni skušala braniti ne pred Italijani ne pred Nemci, so slovenski politiki slepo in trdovratno vztrajali na "pravni kontinuiteti" razkosane skupne države; odbili so še pravočasen predlog - prve dni maja 1941 - le nekaj tednov po trojnem razkosanju Slovenije za takojšnjo organizacijo ilegalne slovenske narodne vlade, ki naj bi jo podpirala prav tako ilegalna slovenska narodna vojska, vse nekeje na slovenskem ozemlju. Ono politično in vojaško praznino je takoj nato zvito izrabila slovenska komunistična partija in pod krinko osvobodilne vojne proti okupatorju pričela s socialno revolucijo, ki se ji jo slovenski narod spričo realne nevarnosti fizičnega uničenja z orožjem uprl.

V drugo Titovo komunistično Jugoslavijo so Slovenci ponovno stopili brez kakršnegakoli formalnega jamstva za zavarovanje svojih narodnih pravic. Zanesli so se na Titove slovesne obljube na II. zasedanju ASNOJ-a prve dni novembra 1943 v Jajcu. Tam je bilo sklenjeno, da bo nova oz. obnovljena Jugoslavija zvezna republika, kjer bo vsaka narodnost imela

možnost in pravico "suvereno" odločiti o svojih lastnih narodnih zadevah. Pokazalo pa se je, da z vsemogočno v Belgradu centralizirano vladajočo partijo ni možna nikaka svoboda, niti ne taka, kot jo je Slovenija uživala pod kraljevo diktaturo. Vkljub formalni suverenosti slovenske republike zadnje čase vodilni Srbi, zvesti svoji imperialistični tradiciji, vedno ostreje pritiskajo na Slovence, naj vendar že opustijo svoj ubogi slovenski jezik, pustijo naj pri miru svojega Prešerna, Cankarja, Zupančiča in sploh vse, kar je slovenskega in naj postanejo Jugoslovani ne le po državljanstvu ampak tudi po narodnosti; Slovencev je pač veliko premalo, da bi se splačalo zanje in za njihovo kulturo trošiti še kaj denarja.

Zato Slovenci, vsaj velika večina, zadnje čase postajajo vedno bolj hladni, mnogokrat celo sovražni od Srbov v Sloveniji.

Po drugi svetovni vojni se je mednarodni položaj malih narodov znatno izboljšal. Vsaka, še tako majhna narodna manjšina

ima v vsaki državi mednarodno priznana in zavarovano pravico organizirati se v obrambo svojih manjšinskih pravic.

Z Avstrijo, kjer so Slovenci izgubili največji del svojega etničnega ozemlja in ga še naprej izgubljajo, imajo še kar dobre trgovske stike. Na izboljšanje jezikovnega položaja na slovenskem južnem Koroškem pa skrajno kvarno vpliva zadržanje in delovanje slovenskih koroških komunistov, ki pod vodstvom oz. po navodilih komunistične partije iz Ljubljane vsako slovensko kulturno prireditev in vsako javno manifestacijo za pravice koroških Slovencev, npr. za dvojezične napise, za skupne otroške vrtce in osnovne šole, itd. izrabijo v svoje ozke ideološke namene. Povsod namreč pojejo same partizanske popevke, se potegujejo na Nikaraguo proti ameriškem kapitalizmu, ipd. Tako pri nemškem prebivalstvu delajo vtis, da so vsi koroški Slovenci komunisti. Ta okolnost zelo slabo vpliva na koroške Nemce, katerih osrednja organizacija Kaertner Hei-

matbund je še povsem nacistično usmerjena, torej strupeno protislovenska. Koroški Slovenci so včlanjeni v evropsko manjšinsko zvezo, ki o njihovih neizpolnjenih manjšinskih pravicah obvešča mednarodno javnost.

Tudi v Italiji so razmere za Slovence še dokaj znosne. Slovenci so se po drugi vojni celo toliko opomogli od prejšnjega fašističnega preganjanja, da zahtevajo slovenski pouk tudi za svojo manjšino v Videmski pokrajini, Kanalski dolini in v Beneški Sloveniji.

Slovenci se vedno bolj zavedajo, da bo njihova bodočnost kot samostojnega naroda zavarovana le, če bodo kdaj mogli voditi samosvojo SLOVENSKO, nikakor pa ne JUGOSLOVENSKO politiko; ta je namreč vse od nastanka prve Jugoslavije pa vse do danes bila le v večjo ali manjšo škodo koristim slovenskega naroda. Slovenci so srednjeevropski, alpski narod, naravno težišče srbske narodne politike pa je vedno bil Balkan; razširiti Srbijo

v Srednjo Evropo, bi bil zgodovinski nesmisel.

Po drugi strani pa Srbi zamerijo Slovincem ohlajanje njihovih odnosov do Jugoslavije. Najbolj jih je zadela kritika srbske politike napram Kosovu. Nek slovenski sociolog je pred kratkim v razgovoru z dopisnikom znanega belgajskega dnevnika zahteval, naj "v imenu evropskih civiliziranih načel postopanja" vendarle že enkrat že vselej prenehajo s preganjanjem albanskih nacionalistov na Kosovem. Kar so se baje slovenski politiki odločili ne polagati važnosti na take izjave, zdaj večina Srbov veruje, da vsi Slovenci tako mislijo. Kar pa je še slabše, je dejstvo, da so Srbi prepričani - in to verjetno upravičeno - da tako kot Slovenci mislijo vsi ostali ne - Srbi v Jugoslaviji. Zdaj ko so se zaradi spora okrog Kosova obrnili proti njim še Slovenci, so se Srbi pričeli vpraševati, zakaj so sploh še koristni stari prijatelji.

Tine Duh

Your CANADA PENSION PLAN

has changed for the better.

As of January 1, 1987.

Prvega januarja 1987 se bo vaš "Canada Pension Plan" spremenil. Te izpremembe bodo postavile ta plan na solidno podlago, ki bo imel dolgoročne denarne temelje.

Važno si je zapomniti, da so te uslužnosti, vam na razpolago, ker vam "Plan" nudi in vaši družini z osnovnimi zaslugi varnosti, ko stopite v pokoj, ali če postanete dela nezmožen ali če umrete. Seveda boste morali zaprositi za te uslužnosti, ko se mislite, da vam vse to pripada.

Razlaga, ki sledi označuje vrhunce glavnih izboljšanj: Te se dobre novice!

DENAR ZA BOLJŠO BODOČNOST

Nove finančne osnove bo naredile vaš "Plan" bolj varne kot popreje. Šedav vin vaš delodajalec plačujeta 1.8% vaših zaslugov do maksimalne višine. Vsako leto do 1991. Bo se ta višina vplačil zvišala zo 0.2% in od tedaj do 2011 bo ta povišek znašal 0.15%, če plačujete najvišji prispevek, boste vplačevali približno \$26 več v letu 1987.

VEČJE MOŽNOSTI ZA POKOJNINSKE VARIJANTE

Po 1. januarju, boste lahko začeli sprejemati vašo CPP pokojnino že z 60 letom. Vi boste imeli polno pravico do tega, čeprav niste še popolnoma v pokoju. Če začnete z vašo pokojnino pred 65 letom vaše uslužnosti bodo nižje, ker boste vplačali manj in boste sprejemali uslužnosti za daljšo dobo.

Če se odločite, da začnete dobivati vašo pokojnino s starostjo 65 let (do 70 let) vaše uslužnosti bodo višje. Vaša pokojnina bi normalno bila plačana vam po vašem 65 letnem rojstnem dnevu. Za vsak mesec za meddobje, dokler ne začnete dobiti pokojnine, vaše uslužnosti bodo prikrojene do 0.5%. Ta prikrojenost bo v veljavi do začetka sprejemanja vaših rednih uslužnosti.

ZVIŠANJE VAŠIH DELANEZMOŽNOSTNIH USLUŽNOSTI

Če dobite delanezmožnostno uslužnost, bo vaše mesečno plačilo dokaj naraslo, na primer v 1987 se bo taka delanezmožnostna pokojnina znašala \$487, da bo znašala na mesec \$635.

Tako tudi, za vsakoga ki se vrne nazaj v delavske vrste, bo dobil delanezmožnostno zavarovanje, če bo vplačeval vsaj zleti do treh let za to uslužnost, se razume če je bila ta možnost za vplačila uslužnosti.

USLUŽNOSTI PREŽIVETJA TUDI PO PONOVI POROKI

Če dobivate preživetvene uslužnosti, boste jih dobivali tudi v naprej, čeprav se na novo poročite.

Če se ponovno poročite, in če dobivate to zadevno uslužnost in ste isto izgubili, isto uslužnost lahko ponovno vpostavijo.

RAZDELJENJE POKOJNINSKIH PREJEMKOV

Če vaš zakon konča v ločitvi, oba, mož in žena, bosta dobivala 50:50 od teh pokojninskih prejemkov, ki ste jih skupaj zaslužili. Po 1. jan. 1987 se bodo lahko tudi ti razdelili 50:50, če vaša poroka ali divji zakon konča v razdvojitvi (separation).

DELITEV VAŠE POKOJNINE

Če vi in vaš zakonski drug začneta dobivati CPP pokojninsko uslužnost, te uslužnosti, ki sta jih vi dva skupno dobila za časa življenjske dobe, se lahko za to dobi pravica za delitev pokojnine, če kdorkoli od vaju napravi tako prošnjo.

CANADA PENSION PLAN

Changed for the better.
Find out.

I'd like to know more about my new Canada Pension Plan. Please send me the 'good news' in English ☐ in French ☐ about

☐ Retirement Pension
☐ Disability Benefits
☐ Survivor Benefits
☐ Pension Credit Splitting
☐ Flexible Retirement
☐ Financing your CPP

Name _____

Address _____

City _____

Province _____

Postal Code _____ 02

Health and Welfare
Canada

Santé et Bien-être social
Canada

Canada

IZ TUJEGA TISKA

The Christian Science Monitor je objavil v svoji dnevni izdaji v decembru kar tri članke svojega dopisnika Erica Bournea o Sloveniji. Datirani so bili v Ljubljani.

9. decembra - Slovenia: prosperous Yugoslav region pushes 'radical' ideas. Bourne porablja primer Iskre, ki zagovarja, naj se osredotočijo delavski sveti na zadeve, ki se nanašajo na delo, na mezde ter razdelitev dobička, strategične odločitve glede proizvodnje pa naj bodo prepuščene upravnikom, ki se bodo ravnali po zahtevah trga. Omenja tudi položaj uspešnih kmetov, ki jih ovira zakonita omejitev, koliko zemlje smejo posedovati. Navaja primer Petra in Francke Burger, ki se pečata z živinorajo in sta mnenja, da bi morala država dovoliti kmetom vsaj 25 akrov (hektarjev?) zasebne zemlje. Članek ima tudi zemljevid Jugoslavije, na katerem je Slovenija osenčena.

15. decembra - Yugoslav youth become new political force. Kljub naslovu poročila Bourne v glavnem o mladini v Sloveniji in njenem glasilu Mladina kakor tudi o Teleksu. Slovenija ima kakih 400.000 oseb starih od 14 do 27 let. Čeprav je 80% mladine politično pasivnih, trdi urednik Mladine Uroš Makovec, da ostalih 20% to nadomesti. Mladina je zvišala naklado od 5.000 na 35.000 izvodov in bi lahko prodali še več izvodov, če ne bi bilo pretežno dobiti potrebni papir iz zamejstva.

Po černobilski nesreči so organizirali mladinci proteste po Ljubljani. Zvezna vlada je imela v načrtu, da zgradi 4 tovarne za proizvodnjo jederne energije, med njimi drugo v Sloveniji, pa je sedaj odložila te načrte za nedogledni čas. V SD smo že poročali o nastopu slovenske komunistične mladine na vsedržavnem mladinskem kongresu. Makovec je mnenja, da živi v pluralistični državi in da je za časnikarja dovolj, da sprejme ustavo socialistične družbe, da pa ni vezan na nobeno politično vero. Mladi družboslovec Tomaž Mastnak je napisal za Mladino članek, v katerem je postavil vprašanje, če je novi zvezni predsednik Branko Mikulić sploh kvalificiran za ta položaj. Cenzor je seveda članek prepovedal, toda Mladina je bila tiskana s praznim prostorom kjer naj bi bil članek. Javnost je za vsebino članka vseeno zvedela, ker so ga prebrali na študentovski radijski postaji pod naslovom "Še en korak k demokratizaciji". Teleks pa je zapisal, da je večina Slovencev za socijalizem, da pa odklanjajo ideološko indoktrinacijo. Zagovarjajo tudi večjo učinkovitost in pragmatizem in hočejo ocenjevati politična dejanja po njihovi praktični vrednosti. V novembru je časnikarska organizacija v Sloveniji spremenila svoja pravila in je črtala iz pravil zahtevo, da morajo biti časnikarji zavestno lojalni marksizmu-leninizmu. Med člankom je izboljšal zemljevid in tokrat je Ljubljana označena z imenom.

17. decembra - Yugoslavia's regional rivals wrangle. Zvezna vlada je pripravila popravke sedanje ustave (v 40 letih so uzakonili štiri ustave in tri večje popravke), ker onemogoča sedanja gospodarska kriza poslovanje vlade. Samoupravljanje je odpovedalo tako v gospodarstvu kot v politiki. Inflacija je blizu 100%. Plače v septembru so bile 105% višje kot pred letom, toda življenjski stroški bodo do konca leta 250% višji kot so bili lanskega decembra. Storilnost se ni zvišala zadnjih 5 let, skoraj 3.000 podjetij posluje z izgubo in zapadnim državam dolgujejo \$ 20 milijard. Bourne je mnenja, da si bo Kosovo izvojevalo položaj republike, kar bo seveda rodilo reakcijo med srbskimi nacionalisti, ki zahtevajo za Srbe vodilno vlogo v državi kot so jo imeli v stari Jugoslaviji. Memorandum Srbske akademije znanosti je trdil, da so Tito in njegovi ne-srbski sodelavci iznašli "samoupravljanje" samo za to, da bi dobili Slovenija in Hrvatska boljši položaj na račun Srbije. Na pritisk komunistične stranke so sicer umaknili memorandum, toda njegova vsebina je med tem že prešla v javnost in povzročila preplah na Slovenskem in v Hrvaški. Predlog centralne vlade vsebuje določila, po katerih bodo izgubile re-

publike pravico veta in načelo soglasja bo zamenjano z načelom večine. Po obstoječih pravilih bo trajalo vsaj dve leti, predno bodo te spremembe dokončno sprejete. Bourne je mnenja, da je ta doba dovolj dolga, da si more gospodarstvo odpomoči, pa tudi dovolj časa, da eksplodira ta ali druga etnična časovna bomba.

KNJIGE IN REVIJE

Jožko Pirc, ALEŠ UŠENIČNIK IN ZNAMENJA ČASOV. Ljubljana: Družina, 1986. 464 strani s sliko filozofa.

Slovenska država ni najprimernejši prostor za oceno objavljene doktorske disertacije dr. Jožka Pirca, asistenta na teološki fakulteti Urbanišanske papeške univerze v Rimu. Strokovno oceno prepustimo bolj poklicanim ocenjevalcem in pristojnim revijam. Bralce SD pa bi radi opozorili na nekaj stvari, ki prikazujejo gledanje na predvojnje in medvojne dogodke rodu, ki se je rodil po l. 1945 (dr. Pirc se je rodil l. 1948) kot tudi na večjo svobodo, ki jo trenutno uživa tisk v Sloveniji.

Dr. Pirc je podal ne samo izčrpno študijo Ušeničnikovega dela vključno z izčrpnim orisom vsega, kar je Ušeničnik pisal sam in kar so o njem pisali drugi, marveč je orisal tudi dobo in predvsem kulturno okolje, v katerem je deloval Ušeničnik.

Ušeničnik je skušal dati Slovencem celostni odgovor na znamenja časov kot katoliško kulturo - ponovno pokristjanjenje človeka in moderne kulture. Dr. Pirc označi to katoliško kulturo za utopijo, ki je rasla pri Ušeničniku iz globokih osebnih verskih korenin. "Njegovi sodobniki so jo različno sprejemali, odvisno od njihove verske zavesti, ter je zato pri njih imela pozitiven ali pa negativen značaj: ali značaj spodbujajoče simbolične "utopije" ali pa značaj totalitarne integristične katoliške ideologije. Kot pozitivna simbolična "utopija" je "katoliška kultura" spodbujala katoličane k delu za pristni ideal popolnoma pokristjanjenega sveta in človeka, kateremu se kristjan ne more in ne sme nikoli odpovedati, saj je ta ideal po krščanskem prepričanju postavljen kot eshatološka stvarnost, ki jo bosta človek in svet gotovo dosegla ob koncu časov. Kolikor je tako gledanje izhajalo iz pristne vere, toliko se je uspelo varovati vsakršne ekskluzivnosti, integriteta, totalitarizma in nestrpnosti. Kolikor bolj pa je izhajalo zgolj iz kulturne filozofije in ideologije, toliko bolj je vodilo stran od ideala, stran od možnosti pluralizma in sodelovanja med člani istega naroda v skupnih zadevah, stran od mirnega in plodonosnega sožitja ljudi, ki različno mislijo." (str.334)

Za sodobnost predlaga dr. Pirc vizijo "kulture ljubezni," ki raste sicer iz korenin krščanske vere, a ima zaradi svojega temeljnega načela tolikšno občečloveško razsežnost, da bi mogli ob njej sodelovati vsi ljudje dobre volje v prizadevanju za skupno srečo in blagostanje. Včerajšnje in današnje "ločilne duhov" je možno premagati le na ravni oseb, ki jih povezuje ljubezen, kajti le osebna ljubezen ne uničuje, ampak ravno omogoča razcvet posameznosti in različnosti.

Avtor omenja sicer, da "je takšno vzdušje [izredno sovražno proti komunizmu] v veliki meri pogojevalo mednarodno komunistično gibanje samo s svojim neusmiljenim in neizprosnim napadanjem Cerkve in vsakršne religije, zlasti s prakso v tedaj edini komunistični deželi - Sovjetski zvezi", ne omenja pa (verjetno kaj takega cenzura ne bi dovolila) komunistično peganjane vere in vernikov v Sloveniji, čeprav so mu morali biti v Rimu dostopne zadostne dokumentacije (med drugimi knjige Vladimirja Kozine "Communism as I know it" ter "Slovenia land of my joy and my sorrow".

Posredno je možno sklepati, da dr. Pirc ne vidi razlike med mladci in stražarji. Nepodprta je tudi njegova trditev, da "so druge udarne katoliške skupine, zlasti 'stražarji', izvajali

Nadaljevanje na str. 5

Trust and financial services that you can rely on.

RRSP's

- over 30 years experience
- friendly personalized service
- complete range of trust and financial services
- branches coast to coast

CALL YOUR CREDIT UNION

JOHN E. KREK SLOVENIAN
(TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

RRSP's

Marsikateri Slovenec se ob zadnjih dogodkih z začudnjem in celo z razočaranjem sprašuje: Če bi Srbi zares bili prijatelji Slovencev, zakaj jim **potem** grozijo z Mamulovimi tanki, t.j. s fizičnim uničenjem, če se ne bi hoteli odpovedati svojemu slovenstvu, ki ga z uspehom ohranjajo že skozi tisočletja. Kdaj so Slovenci komu grozili? Če danes niso navdušeni za Jugoslavijo, je razumljivo, saj jim je srbstvo v tej državi bilo vedno nenaklonjeno, sovražno. Če torej branijo svoj jezik, branijo s tem svoj obstoj kot narod, ki na tej zemlji živi in trpi že tisočletje in hoče na tej zemlji ostati tudi in v bodoče.

Toda ne kot jugoslovanski ali srbski, ampak - SLOVENSKI.

Nadaljevanje s str. 4

iz papeževih besed neposredno navodilo za dnevno akcijo, ki je čisto dobila značaj integristične katoliške nestrpnosti"... (str. 227, podčrtal pisec). Če bi bilo to tako očitno, kako bi se mogel drugi slovenski filozof, dr. Janžekovič, identificirati s stražarji (primerjaj intervju v Družini). Sicer pa je leto 1945 pokazalo, da je ostalo še mnogo neodkritih "čarovnic"!

Dr. Pirc je opravil velikansko in nehvaležno delo, da je zasledil vsa Ušeničnikova pisanja in pisanja o njem. Čudno pa je, da je izpustil članek R. Čuješa v Času z naslovom: Ali je Ušeničnik res potvoril dialektični materializem? (ali podobno), kar so mu očiteli marksisti.

dres

SOCIAL REPORT. A presentation of the socially oriented goals and activities of the Migros Community. Zurich: Federation of Migros Cooperatives, 1986. 68 strani.

Svicarske potrošne zadrug, znane pod imenom Migros, so že pred leti žele priznanje posebne komisije iz ZDA, ki je študirala družbeno odgovornost podjetij v Evropi in ZDA. Sedaj je izvedla že četrta obračun svojega poslovanja in njegovega vpliva na člane, uslužbence, prebivalstvo in na okolje. Migros zadrug so menda edino podjetje na svetu, ki ne krije izdatkov za družbeno odgovornost iz dobička, marveč veže sredstva na blagovni promet. Federacija prispeva v sklad za družbene namene 1% vrednosti prometa, krajevne zadrug pa 1/2%, kar je nanese v letu 1985 79,497.682 švicarskih frankov. Največ tega denarja (skoraj 62 milijonov - 77.85%) so porabili za kulturne namene (večerne šole, jezikovni tečaji, koncerti in druge kulturne prireditve, podpore za študij, podpore umetnikom in pdb.) Migros zadrug posvečajo tudi posebno pozornost štedljivi rabi energije in zaščiti okolja. Migros izdajajo tudi tednik za člane v treh jezikih: v nemščini, francoščini in italijanščini. (Za podrobnejši opis glej: R. Čuješ, Social Reporting/Auditing for cooperatives, 1986)

dres

ZAHTEVA PO REHABILITACIJI FILOZOFA F.VEBRA

Kot smo poročali v zadnji številki SD, je bil posvečen velik dela filozofskega kolokvija v obeh Radgonah "Skupno v tradiciji avstrijske in slovenske filozofije XX. stoletja" obravnavanju Vebrovega filozofskega dela. Andrej Ule je objavil v Naših razgledih (13. decembra 1986) poročilo o tem kolokviju z naslovom "Veber iz gluhe lože". Med drugim piše:

Po drugi svetovni vojni je bila Vebrova filozofska pot nasilno prekinjena zaradi predčasne upokojitve na vrhuncu Vebrovega filozofskega in miselnega razvoja ter zaradi zidu molka, ki so ga nosilci poveljnega oblastnega in ideološkega monopola zgradili okoli njega... Tragično za Vebra in za Slovence neopravičljivo pa je bilo, da tudi kasneje, ko so se razmere "liberalizirale", Vebra nismo rehabilitirali ali mu dovolili nastopanja v javnosti ter smo ga takorekoč izbrisali iz "kolektivnega spomina"...

Šele v zadnjem desetletju se je počasi pretrgala nit pozabe na Vebra, in to s Pirjevčevom (še ne objavljeno) razpravo o Vebrovi Estetiki, s ponatisom Estetike ter z raziskavo Ivana Urbančiča o njem. O Vebrovi filozofiji je še pred njegovo smrtjo izšel spominski mednarodni zbornik, ki ga je uredil in izdal dr. Trofenik v Münchnu. Do večjega zanimanja za Vebra pa je pomagalo "naključje", namreč zanimanje zanj v tujini. Zanj so se začeli zanimati nekateri mlajši filozofi iz Gradca... ter še zlasti mladi finski filozof Seppo Sajama, ki je na podlagi nekaterih nemških in angleških prevodov Vebrovih del v njem zaslutil še danes zanimivega in pomembnega filozofa. Prišel je tudi v Ljubljano in se celo naučil pasivnega znanja slovenščine, da je lahko prebiral

Vebra v originalu. Vsekakor je to edinstveni primer v slovenski filozofski in verjetno kulturni zgodovini, da se sposobni tuji strokovnjaki tako navdušijo nad kakim slovenskim avtorjem, da se zato naučijo celo slovenščine.

Po poročilu o poteku kolokvija samega je Ule dodal še nekaj zanimivih podatkov:

V času simpozija je bila pripravljena tudi manjša razstava Vebrovih del in spisov iz njegove zapuščine ter raznih dokumentov o njem, ki jih sedaj hrani graški institut za filozofijo in ki jih je temu prepustil Vebrov sin, zgodovinar Tomaž Veber (potem ko je Vebrovo zapuščino brezuspešno ponujal raznim slovenskim ustanovam).

Menim, da je že skrajni čas za Vebrovo rehabilitacijo in za to, da se mu prizna polna teza in vrednost v razvoju slovenske filozofije, zlasti laične filozofije...

Na koncu kolokvija so zbrani udeleženci podpisali tudi peticijo s prošnjo ljubljanskemu filozofskemu oddelku, da se ponovno uredi Meiningova knjižna zapuščina, ker je to kulturno blago mednarodnega pomena, torej da se knjige, ki jih je Meinong tik pred smrtjo l. 1920 podaril Vebru oziroma tedanji ljubljanski univerzi, ponovno zberejo in urede.

Ule ni omenil, da nadaljuje Vebrovo izročilo v Sloveniji zasebno župnik dr. Ludovik Bartelj (Dole pri Litiji), ki je izdal v samozaložbi že več knjig (Zadnji temelj realnega izkustvenega sveta je Bog, 1967, z Vebrovo Spretno besedo; nemški povzetek z izčrpno bibliografijo je izšel l. 1972; Globinski razum in prastvarnost, 1983). V Montrealu je izšlo l. 1954 delo p. Serafina Zečeviča, O.F.M., Francisci Veber, theoria de persona. O Vebru so razpravljali tudi na znanstvenih konferencah Slovanov v ZDA (prof. Ivan Boh) in v Kanadi (R. Čuješ). Sloga v Argentini je izdala Vebrove spise o združništvu (Združna misel, 1979) in knjiga Slovenia, Land of Cooperators ima prikaz Vebrove zamisli združništva (in gospodarstva na sploh) v angleščini kot tudi prevod njegovega članka Socialni pomen združne misli (iz l. 1934).

Rudolf Čuješ

Bivšemu dopisniku Ameriške domovine (AD), Tonetu Arkotu, je uprava - uredništvo v februarju 1986 prekinila z objavljanjem njegovih člankov v slovenščini brez kakršnegakoli pojasnila, kljub njegovim številnim pismom uredništvu AD: Ker so ga mnogi čitatelji AD povprašali zakaj več ne piše, jim je pojasnil, da on še vedno piše, le da uredništvo AD vse njegove dopise zavrača. Število ljudi, ki so ga o tem povpraševali, pa je tako naraslo, da ni mogel več vsem osebno odgovarjati. V odgovor je napisal pričujoč članek ter ga poslal uredniku AD že 12. septembra 1986. Do danes pa AD tega odgovora ni objavila. Članek v celoti objavljamo spodaj. Uredništvo Slovenske Države.

Al naj bi pisal, al pa...?

Še vedno me ljudje sprašujejo zakaj sem se tako polenil, da nič več ne pišem v AD. Odgovoril bi rad, da še pišem, le da je AD prekinila objavljati kar napišem, predvsem ono v slovenščini. Sicer ne vem, če bo urednik to objavil, toda napisal bom vkljub negotovosti.

V septembru 1984 so Prijatelji AD organizirali na Slovenski pristavi v Harpersfieldu simpozij z namenom, da bi zbrali dopisnike in druge **interesante** na razpravl-

janje kako bi AD izboljšali in ji podaljšali življenje. Menda se je zbralo kar lepo število udeležencev. Tudi vrsta koristnih misli in predlogov je bila prav zadovoljiva. Vendar je pa v glavnem ostalo pri starem. V AD je res bilo nekaj manjših sprememb in novih poprijemov, toda novi dopisniki so kmalu po začetnih poskusih omagali.

Osebnost se simpozija na SP nisem mogel udeležiti, toda uredniku sem poslal pismo v katerem sem se mu ponudil, da bi od časa do časa kaj napisal iz znanstvenega polja. Kljub temu, da je bilo že takrat in še vedno je precej tarnjanja pri AD, da manjka dopisnikov, pa nisem na omenjeno pismo dobil nobenega odgovora. Torej je že takrat bilo nekje nekaj navzkriž. Vso stvar sem zato opustil.

Imel pa sem tudi nekaj poslovnih zadev katere sem skušal urediti z upravo AD že od meseca julija v letu 1984. Proti koncu meseca oktobra prireja Slovenska radio ura v Chicagu vsakoletni Slovenski dan, ki je bil tudi napovedan in je AD objavila, da se bo te prireditve udeležil tudi lastnik AD: Ponudila bi se primerna prilika, da bi lahko poslovne zadeve rešil osebno. Lastniku sem pisal naj bi mi sporočil kdaj bo v Chicagu in v katerem hotelu bodo prenočevali, ker na

prireditve Slovenskega dneva nisem utegnil. Klicala me je ga. Postotnik, ki mi pa ni mogla na moja vprašanja v vseh zadevah odgovoriti. Poklicala je go. Madeline in šele ona mi je bolj razložila. Med pogovorom je ga. Madeline vprašala tudi o mojem delu, poslovanju, itd. Tudi prosila me je, če bi lahko za AD kaj napisal. Odgovoril sem, da sem se g. uredniku že ponudil toda mi ni nič odgovoril. Nekaj je zamrmrla in rekla naj kar napišem ne glede na g. urednika.

Ob priliki Slovenskega dneva sem sicer klical hotel kjer so prenočevali klevelandčani toda nisem imel sreče, lastnika AD nisem mogel dobiti.

Premišljeval sem kaj bi napisal, pa mi nič pametnega padlo v glavo. Ponudila se je pa primerna prilika v debatiranju med dr. Bratino in dr. Pušem o evoluciji in drugo. Ob tej debati sem začel pisati "Med dvema ognjema". Prvotno sem imel namen napisati samo kaka tri nadaljevanja toda jih je bilo končno devet, od katerih je zadnji izšel šele aprila 1985. Čakal sem kakšna bo reakcija na to pisanje, ker je bilo to še vedno znano, čeprav zelo razredčeno, da bi jo lažje razumeli tudi tisti, ki so znanstvenim gledanjem in principom bolj oddaljeni. Bolj preprosti bralci AD so res imeli nekaj težav s tem pisanjem in so me nekateri prosili, da bi napisal tudi kaj lažjega, da bi lahko bolj sledili razvoju misli. Na drugi strani pa so se oglasili tudi taki, ki so gledali v tem pisanju nekaj česar je AD do takrat manjkalo in so bili do tega prav pozitivno razpoloženi. Celotno iz daljne Argentine sem dobil pismo, da je s tem pisanjem postala AD nekaj več, kot samo lokalni časopis. Seveda AD ne more postati tako hitro nekaj več le zaradi par člankov. Vsekakor pa je bila reakcija tudi od bolj zahtevnih bralcev kar zadovoljiva.

Na izrečno željo lepega števila bralcev, pa sem začel pisati tudi manj zahtevne stvari. Prvi članek, ki je bil nekaj odmev na enega od dr. Puševih uvodnikov, sem poslal že v prvem tednu marca 1985. Ker pa ta članek po dveh mesecih le še ni bil objavljen, sem povprašal pismeno pri g. uredniku, če je mogoče bil objavljen v kateri izmed števil AD, ki je nisem prejel. Pošta mi namreč ni vseh dostavila in sem bil mnenja da je bil članek objavljen v eni izmed teh. Toda tudi na to pismo nisem dobil nobenega odgovora. Pisal sem še eno pismo, pa še vedno nič.

Ob priliki cerkvenih obredov na Cvetno nedeljo sem naredil več posnetkov, ga. Ana Gaber pa je napisala nekaj kratkega teksta, in je potem poslala AD v objavo. Tudi ta dopis ni bil objavljen. Zopet sem napisal pismo in zopet nisem dobil nobenega odgovora. Nato sem pisal g. upravniku pri AD v angleščini in zopet nič. Kasneje sem napisal pismo za oba skupaj, g. urednika in g. upravnika, in zopet brez reakcije.

Osebnost sem postajal zelo nejevoljen. Navsezadnje je AD še vedno govorila, da ni dopisnikov, toda članki, ki so bili poslani pa le niso bili objavljeni. Če je res bila tolika stiska za dopisnike, zakaj potem ne objavijo tega kar je že napisano in pripravljeno? Ob približno istem času pa sem začel tudi dobivati pisma od drugih dopisnikov, ki jim AD tudi ni objavila poslanih člankov. Nadaljevanje na str. 6

Po 10. kongresu ZKS

Kako v demokracijo?

V Sloveniji danes marsikaj ni več "greh" - slovenske pobude pa po drugih republikah obravnavajo kot podleganje "gnilim zahodnim režimom".

Oktobra 1986, je bila seja centralnega komiteja slovenskih komunistov, ki je pokazala, da partijsko vodstvo skuša spet ujeti "korak s časom". Potem, ko ga je čas zares povozil, ko so se pojavila kot strela z jasnega mirovna mladinska gibanja, gibanja ekologistov, "pobude" za civilno služenje vojaškega roka in tako naprej. Vse to pa je "treščilo" v zadnjega dobrega pol leta. Partijsko vodstvo je za lep čas povsem izgubilo nadzor nad dogajanjem. Treba pa je takoj reči, da se vse to dogaja samo v Sloveniji - slovenska mladina in celo njena uradna politična organizacija so dvignili po Jugoslaviji tak hrup in obsodbe, da bi v časih, ki smo jih bili še ne tako dolgo vajeni, ne mogli verjeti, da si bodo mladinci pri tem upali vztrajati. A so vztrajali. Slovenska politika pa; ali naj izgubi ugled doma ali v Jugoslaviji. Žrtvovala je Jugoslavijo. In to je drugi čudež, ki smo mu priče letos, od pomladi sem.

Na že omenjeni oktobrski seji slovenskega CK so zato skoraj vsi nastopajoči, med katerimi je bil tudi France Popit, pa Jože Smole, Andrej Marinc in drugi, ponavljali v taki ali drugačni obliki to, kar je že nekaj mesecev prej zah-

tevala slovenska mladina na svojem kongresu. Smole se je mnogim sicer zameril, ker je odločno odklonil možnost uvedbe večstrankarskega sistema: "In če je torej pod pojmom civilne družbe mišljeno nadaljnje poglobljanje socialističnega samoupravljanja, potem ga lahko podpremo. Če pa je to večstrankarska alternativa, moramo povedati, da je to za nas nesprejemljivo..."

Tako torej predsednik Socialistične zveze Slovenije. To je bilo njegovo mnenje. Zato tisti "moramo povedati", nima najmanjšega smisla, saj ni nastopal v imenu nikogar. In malokdo se z njim strinja, pa četudi bi po položaju zares moral zastopati vse Slovence.

Treba je še reči, da je zanimiva pobuda prišla od časnikarjev ljubljanskega Dnevnika, ki so se zavzeli za to, da se iz kodeksa zveze novinarjev Jugoslavije črta pripadnost marksizmu-leninizmu. Že prej grajani Jože Smole je to pobudo podprl, četudi so povsod po Jugoslaviji proti črtanju tega člena. Raje tvega **spopad** z jugoslovansko politiko, kakor da bi se izoliral v Sloveniji.

Seja CK je bila torej poskus, da se slovenski politiki prikažejo kot pravi narodovi voditelji.

Zelo verjetno pa bodo morali zares kmalu pokazati, čigavi so zares.

Posredoval: V. Slemensky

Jugoslovanska opozicija: Franc Šetinc o boju proti "protikomunističnim silam"

Zdaj je protikomunizem že v Jugoslaviji: še nedolgo tega "je grozil" le od drugod

Na praznik Matere Božje, 8. decembra, je ljubljanska televizija na prvem programu, v najelitnejšem času (ob osmih zvečer), posredovala pogovor s članom predsedstva Centralnega komiteja ZKJ iz Slovenije, Francem Šetincem.

Govorilo se je o skupni seji predsedstva SFRJ in CK ZKJ, ki je bila posvečena varnostno političnim razmerem v Jugoslaviji. Kar na začetku je spraševalec pomolil Šetincu pod nos vprašanje, ob katerem je televizijskim gledalcem vzelo sapo. Takole nekako je rekel: V Jugoslaviji so se v zadnjem času razvile protikomunistične sile. (No lepa reč! Ljudstvo pa je še do včeraj mislilo, da v Jugoslaviji ni protikomunistov). In nato je Šetinc vprašal, kakšno je bilo ob tem mnenje obeh najvišjih jugoslovanskih predsedstev. Šetinc je menil, da se v zadnjem času zares pojavljalo vse mogoče skupine in gibanja (za ta pa so ljudje res že slišali), ki da hočejo postati nekakšna alternativa partiji. To da bi pa lahko že bil nekakšen zamelek večstrankarskega sistema, kar pa si jugoslovanska partija prizadeva preprečiti. (Prav tako že znano).

Potem je bila beseda o tem ali je partija šibka in kdo je lahko sovražnik partije. Šetinc: Sami sebi smo največji sovražnik! Bo sledila

čistka? Šetinc meni, da kakšne represalije ne bi bile na mestu, da pa bo gotovo šlo za idejno čistko. Zveze komunistov je šibka in mora zato nujno povečati svojo sposobnost.

"Zdaj ne moremo več čakati, kajti časa imamo malo!"

Zanesljivo najbolj dramatična in večkrat izrečena je bila Šetinčeva misel, da se nam mudi (partiji, seveda). Le kam se zdaj naenkrat jugoslovanski partiji tako mudi! Časa je imela na pretek že dolga desetletja, pa ljudstvo vendar ni opazilo, da bi se "idejni avantgardi" kdajkoli kam mudilo. Pravzaprav vemo kako in kaj in tudi vemo zakaj se na lepem mudi.

Da se venomer znova pojavljajo novi in novi nezadovoljniji, ki kritizirajo zdaj to zdaj spet nekaj tretjega. Temu pa je sledila Šetinčeva definicija antikomunizma: Skupna značilnost vseh nezadovoljnih je protikomunizem! In: Kdor kritizira, ni na liniji Zveze komunistov! (Tudi to je že zelo obrabljena "uspavanka").

Strpen pa je bil Šetinc do intelektualcev. Čeravno mu je spraševalec skoraj v usta postavil enačja med intelektualci in opozicijo, se ni dal zavesti in je menil, da je tudi mnogo intelektualcev na "liniji partije" in so pošteno intelektualci. Vsi ostali pa s poštenostjo, po analogiji, nimajo ničesar skupnega.

Sogovornika se skoraj nista mogla ogniti srbskemu "Memorandumu". Čeprav ga v Sloveniji in še marsikje druge sploh nihče ne pozna, saj še nikjer ni bil objavljen, pa je Šetinc vendarle napadel posamezne točke "Memoranduma", ki je njemu očitno le nekoliko bolj poznan: Da ni res, pravi, kar trdijo v Srbiji; da bi naj bila Srbija vseskozi izžemana s strani Slovenije in Hrvaške, in obsodil je stališče "Memoranduma", da sta tudi Tito in Kardelj vodila politiko izkoriščanja Srbov. "Memorandum" je, po Šetinčevem mnenju poskus razbiti Jugoslavijo. (Tudi nič novega). In da ga je sram kot Slovenca, ker se menda tudi Slovenci čudno obnašajo do drugih naro-

dov in da so tudi v Sloveniji že nekakšni zametki nekakšnih "memorandumov". Koliko člankov je bilo v Sloveniji objavljenih v zadnjem času, ki da so polni nezaupanja do drugih narodov. Imenoval pa teh člankov Šetinc ni.

In da kakšne neumnosti se širijo v zvezi z "vstajo" naših narodov; da nekateri širijo laži, da je bila vstaja prevara. "Mi med NOB nismo imeli le Revolucije in izdajalce! Imeli smo tudi "čakajoče", to je tiste, ki so želeli, da se tehtnica vojaškopoličnih razmer nagne na to ali naspotno stran: šele nato bi se pa vključili - na zmagojučo stran, seveda". Tako je Šetinc slovenskemu avditorju prvič povedal o "čakajočih" med zadnjo vojno. Do zdaj o takih nikoli nihče ni govoril. **Alternativna gibanja imajo mesto le v okviru Socialistične zveze**

Alternativnih gibanj Šetinc, tako je rekel, nikamor ne uvršča. Ker da je treba najprej vedeti kakšna so ta gibanja. Če govorimo o civilnem služenju vojašine zaradi "ugovora vesti", je Šetinc v glavnem za uvedbo te možnosti in je bolj napadel nesmiselne razlage te pobude v tisku drugih republik, ki pobude slovenske mladine, v glavnem, ne le ni razumel, marveč ji je pridal celo vrsto protidržavnih namer. Tudi ekološke podpira. Vsaj načelno. Mirovna gibanja pa meni, da pri nas niso potrebna, ker da Jugoslavija že kot država vodi mirovno politiko in zato tu ni potrebna kakšna alternativa. Pa to je tudi že znano in staro Šetinčevo stališče. Govoril še je o Kosovu in menil, da se tam vendarle reči urejajo orej vprašanja Kosova praktično ni načel.

Je pa zato prav velikokrat načel misel, da se mora partija notranje utrditi, ker da časa nima več dosti.

Od zunaj nam, če se je zanesti na Šetinc, trenutno ne grozi nič nevarnejšega, saj kakršnih koli zunanjih sovražnikov ni omenjal ni. Protikomunizem imamo zdaj kar lepo doma!

Ugotovitev je nova!

Kaj utegne tej ugotovitvi slediti (doma), bodo pa pokazali naslednji tedni in meseci.

Posredoval: V. Slemensky

Še eno leto se izteka...

Demokracija - vprašanje časa!

Referendum kot test o poznavanju demokracije:

23. novembra 1986 sta bila dva pomembnejša referenduma. Eden je bil v Romuniji: "udeležilo se ga je 99.99 odstotka volilnih upravičencev". Drugi je bil v Ljubljani: tega se je udeležilo 71 odstotkov volilcev.

Ko so v Avstriji volili Waldheima se je volitev udeležilo okoli 90 odstotkov upravičencev. Ne da se reči, da je Avstrijce na volišča kdo sili - saj menda imajo demokracijo uređitev.

In po tistih 71 odstotkih ljubljanske udeležbe, bi mogli sklepati, da Ljubljancem prav tako ni nihče nikamor silil. V Ljubljani se je glasovalo o tem ali naj ponovno za pet let uvedejo samoprispevek - tokrat za reševanje raznih komunalnih mestnih zadreg. Potem, ko so bili do zdaj v Ljubljani že trije petletni samoprispevki (za šole, vrtce, zdravstvene domove...), so sedanjega poimenovali "ekološki"; da bi zvenelo bolj sodobno. Ekologija je v modi!

Pustimo ob strani, da se je 60 odstotkov tistih, ki so bili na volišču izreklo "proti" in da je "absolutno" sa-

moprispevek potrdilo 30 odstotkov vseh volilnih upravičencev. Ostanimo tokrat zgolj pri podatku, da je na volišča prišlo le 71 odstotkov volilcev.

Teško je reči, da ljudje, niso šli volit samo zato, ker so bili "proti". Zgodilo se je nekaj drugega. Pravi ekologi so zdaj lahko javno povedali in objavili v tisku, da je geslo o ekološkem samoprispevku prevara. Mladinci so na dan referenduma pred volišči delili letake, naj ljudje glasujejo "proti". In nihče jih ni preganjal! Delilcev letakov, namreč. Ljudje so se temu čudili in se potihem muzali: niso mogli verjeti! O svobodnih volitvah pač do zdaj niso bili poučeni. Vse jim je bilo novo in nenavadno, videti je bilo, da niso prepričani, če se bo to dobro končalo. Pa se je! Referendum je uspel - samoprispevek je propadel, bi lahko nekoliko parafrazirali tisto: "operacija uspela, bolnik izdihnil!" Referendum je uspel, ker so ljudje glasovali "proti" ali ker na referendum sploh niso prišli.

Res morajo zdaj na vseh mogočih ravneh pisati samokritična poročila, ker da ni bilo dovolj zavzetega prepričevanja ljudi o koristnosti in nujnosti samoprispevka, a to je le boj z mlini na veter. V resnici je bila agitacija "običajna". Pozivali so, naj Ljubljancem na dan samoprispevka razobesijo zastave, pa je ni nihče obesil. Z gradu se je bleščal propagandni napis in po ulicah so bili razpeti transparenti in nalepljeni plakati. Vse zamanj! **Kako bo s prihodnjimi volitvami?**

Nekateri, bolj neučakani, so de-

mokratske volitve zahtevali že letos spomladi, ko so se določale nove sestave skupščin; videti pa je, da je bilo to preuranjeno pričakovanje. Tedaj, na tako imenovanih delegatskih volitvah, je bila udeležba še zelo visoka: med 80 in 90 odstotki. In nikjer ni bilo nikogar, ki bi propagiral "proti". Referendum o samoprispevku je bil prva preizkušnja demokracije v jugoslovanski Sloveniji. Je pa tudi jasno, da se je plaz končno sprožil in da prihodnje volitve nikakor ne bodo več rutinske partijske ceremonije.

Jože Smole - prenašalec kamenja

Naslednji šok, ki je sledil nedelji, 23. novembra, je bila praznična priloga ljubljanskega Dela ob državnem prazniku, 29. novembra. Res je prilogo uredil nekdanji urednik Mladine. (Navsezadnje je dober znak že to, da je nekdanji Mladinin Urednik zdaj v službi pri Delu). On in njegova kolegica sta iz priloge ob 29. novembru, ki je bila vselej v zadnjih 40 letih "himna revoluciji", naredila nekaj "nezaslišanega". Že uredniška uvodnika nakazujeta smer celega časnika. Nekdanji Mladinin urednik meddrugim piše: "...ponujamo naše "teme in dileme" in hočemo s tem skromno prispevati k tistemu, kar je najbolj značilna novost družbene sedanjosti, to je k odprti in javni polemiki "za in proti"..."

Prav vsa priloga je zares "za in proti". Ob državnem prazniku se je tako letos prvič pojavil v uradnem glasilu tudi "proti".

Jože Smole, predsednik slovenske Socialistične zveze je ob svojem intervjuju fotografiran z velikim kamnom v rokah. Če bi še pred letom ali dvema predsednika

naš smeh je kot cviček — precej kisel

V BREZRAZREDNI DRUŽBI ŽIVIMO NAJBOLJŠE BURŽUJI.

Daleč smo prišli, toda o tem bomo razpravljali, ko se bo počela zgodovinska razdalja.

KDOR MLATI PRAZNO SLAMO, MORA UVAŽATI ZRNJE.

Kdor zasluži manj kot 100 000 din na mesec, je žrtev socializma. Kdor med 100 000 in 200 000 din, je izkoriščevalec socializma. Kdor pa več kot 200 000 din, je lastnik socializma.

SPET SE BOMO POSTAVILI NA SVOJE NOGE IN TO NA VSE ŠTIRI.

Bojevitost nekaterih tovarišev je neverjetna. Svoj položaj branijo bolj zagrizeno kot pred 45 leti.

Po PAVLIHU

Socialistične zveze kako drugače fotografirali kot za mikrofonom ali za kupom aktov, bi bil to škandal. Zdaj pa Smole po časniku "prenaša skale". Ilustracija je bila več kot zgovorna: Smole je v svojih izjavah v glavnem "prenašal skale", močno se je zavzemal "za". Res pa je, da je to isti Smole, ki je še pred manj kot letom dni napadal vse kar ni bilo strogo balkansko - režimsko in veljal za režimskega politika tretjega razreda.

Tudi v svojem intervjuju je se vedno jugoslovansko režimski. Strah ga je pred tem, da se imamo

Slovenci za Evropejce, druge v Jugoslaviji pa imenujemo Balkance. Vendar pa je v svoje besedišče že pridno prevzel besede: civilna družba, alternativna gibanja, stavke itd. V celoti pa Smole v prazničnem Delu le ostaja "za". S tem pa tvega, da bo Socialistična zveza ostala na stranskem tiru dogodkov, ki bliskovito drvi, če Smole to priznava ali ne.

Bilo pa je v omenjeni številki Dela tudi mnogo mnenj "proti". Spet razlog za upanje. Demokracija si nezadržno utira pot.

Posredoval V. Slemensky

Ne smemo tudi pozabiti, da je AD predvsem klevelandski časopis, dočim so druge naselbine bolj široko zastopane. Z go. Gaber sva bila mnenja, da bi bil članek s slikami dobrodošel že iz tega ozira, toda sva se motila. Tudi vse nadaljne poizvedovanje o dopisu ni rodilo nobenega odgovora. Šele takrat mi je postajalo bolj jasno kaj se dogaja? (bo še).

NEIZPROSNA LOGIKA

(Intervju Alain Bosancona po A. G. Slama, Le Figaro, Pariz)

Svojstvenost sovjetskega sistema je bolj ko kdajkoli v hotenju, da bi se ves zemeljski planet prilagodil njegovemu modelu. Celo za slučaj, da so sovjetski družbeni sistem ne bi več oslanjal na marksizem-leninizem, kjer je vedno v manjšini, - pravi A. Bosancon - ostaja politični režim ZSSR totalitarni sistem planetarnega značaja.

Vprašanje: Mnoge analize nudijo vtis, da se marksizem-leninizem, diskreditiran po vsem svetu, nahaja odslej v defenzivi. Kaj mislite vi o tem?

Odgovor: Potrebno je stvar razlikovati po tem, ali je marksizem-leninizem na oblasti, ali ne. Tam, kjer ni na oblasti, da se, tako izrazimo, kar nas zadeva, na primer, se nahaja v dekadenci pri visoki pariški inteligenci. Vendar pri "mali inteligenci" - mislim na osnovne šole, na srednje, na gotov del javnih občil ter na kulturno osebje, vključivši en del klera - smernice marksizma-leninizma še naprej služijo duhovom kot **orientacijsko** sredstvo. Izven Francije je pridobil na terenu v Zvezi Nemčiji, in še več v Veliki Britaniji, kjer se je prvokrat nek sektor delavstva prilagodil marksizmu-leninizmu.

Ugotavljamo tudi razmah marksizma-leninizma v Združenih državah Amerike, kjer je spodril tamkajšnje levičarstvo iz leta 60, ter ima še dobre pozicije na Japonskem. Je sila močan na južnoafriškem območju, kjer izrablja v svoj prid krizo v Cerkvi: teologija osvoboditve ni nič drugo kot marksizem s pridatkom duše. (Tudi v Južni Ameriki in delu Azije! Op. prev.). Končno mednarodno teroristično gibanje se izraža iz marksizma (sic!) leninizma kot načel. Iz tega lahko zaključimo, da se **moramo** izogniti gledanju iz varljivega zornega kota pariškega opazovanja.

Stvarnost, praksa komunizma

- Ampak tam, kjer je marksizem na oblasti, v ZSSR ter njenih sateilitih, ali ni marksizem izgubil svoje gonilne moči?

- To ni tako. V ZSSR je bil marksizem vedno neka manjšinska ideologija. Vztrajam pri dejstvu, da ni nikoli več kot 10% ali 20% sovjetov verovala v to doktrino, kot se običajno človek preda neki "veri" religiozne narave. Ni ničesar, kar bi se dalo primerjati v vdiranju se komunizmu v SZ s tem, kar se je, npr., zgodilo v nacistični Nemčiji. Vendar je treba razumeti, da ko se nahaja ideologija na oblasti, se sprevrže v sebi lastno obliko te oblasti. Izraženo z drugimi besedami

od sovjetskih ljudi ne zahtevajo podvrženosti ideologiji, kar bi se moglo **sprevreči** v nevšečno nasprotovanje, ko komunistični ideali zadenejo ob protislovje v svojem odnosu z resničnostjo in prakso. Kar se od sovjetskega človeka zahteva, je, da govori isti jezik, ki ga govori partija (na oblasti), kot ga le-ta uporablja v javnih govorih, v literaturi ter v sredstvih javnega obveščanja. Ta svojstvena narava sovjetske oblasti predstavlja nedvomno neko veliko oviro, cinizem: Rusi ponavljajo govorico oblasti z edinem namenom, da tako izrabijo prednosti, ki jim taka privrženost nudi v sistemu navidezno. Vendar partija je že od nekdaj ugotovila, takorekoč iz

časa svojih spočetkov, to nevarnost.

V tem je razlog, da je dal (sovjetski sistem) provizoričen značaj privilegijem, katere uživajo člani partije, jih podvrget nenehnim čistkam, ali dvignil okoli njih dovolj visoko pregrado, da bi postal vsak partijec zadosti prepričan zadovoljiti se s tem, kar je dosegel, kakor pa iskati s pomočjo privatnih transakcij načina, kako zadovoljiti ambicije na račun tega, kar naj bi preostalo družbi.

Dejansko je vse na prodaj v ZSSR: univerzitetni tituli, kiburška oskrbljenost, kraji počitnic, stanovanje, policijsko **spregledanje** v slučajih prekrškov v zvezi z črnoborizijanstvom... Vse lahko človek kupi, razen neke politične odločitve, vključivši čisto navadno vizo v potnem listu. Eno območje je stalno, vzdrževano od partije izven vsake komercialne transakcije in ki se rešuje s posplošenim cinizmom v sistemu. Na račun tega ljudje govorijo uradni jezik, in ko ga govorijo, se govorica izražanja zadovolji in spreminja.

Planetarna ambicija

- Vsa ta energija, katero sovjetski imperij uporablja, da se vzdrži na oblasti, mar ne bo zmanjšalo njegove zunanje hegemonistične ambicije?

- Sovjetska zveza ne odgovarja v nobenem smislu kaki logiki "imperija". Kaj je v zgodovinskem izrazoslovju imperij? Je sistem nadvlade, ki ga **vzpostavijo** okoli nekega privilegiranega naroda (angleškega, francoskega, itd.), ki ga **vzdržujejo** z neko vojaško silo, ki nima namena uničiti obstoječo družbe, pač pa, nasprotno, spraviti med seboj njene elite, in ki prizna zakonitost nasprotnih si imperijev. Ne najdemo nobenega teh kriterijev pri dominaciji sovjetstva; ruski narod je daleč, da bi bil privilegiran; način sovjetske ekspanzivnosti, obstoječe iz **avto**kupacije okrajnih komunističnih partij, ni v svojem principu vojaški; dominirane ružbe so zavržene ter njene elite uničene; in končno nobeno drugo oblastvo ni priznalo. Hegemonistične pretenzije SZ niso imperialne pretenzije. Njen cilj je preurediti planet v skladu z lastnim modelom.

-Kako razložiti **vztrajnost** nasproti in proti vsemu te planetarne ambicije? Mar iz strahu pred napadom od zunaj?

- V nobenem slučaju. Sovjeti vedo zelo dobro, da zapadnjaki, z izjemo Hitlerja, niso imeli nikoli namena uničiti njihov režim. Orwell je bil prvi, ki je to spoznal z gotovostjo: očito je, kar preperečuje miroljubno dominacijo, se nahaja **onstran**: dominacije. Sovjetskemu svetu se zdi nevzdržljiva ne naša akcija, ampak enostavno **naša** **eksistenca**, **naš** **obstoj**. Poljsko je težko vladati, ker Poljaki vedo, da **onstran** njihovih mej obstoja nekaj, kar se imenuje **Zapadna Evropa**. (Poslovenil Branko Rebozov, Bs. Aires).

EPILOG prevajalca: Za dopolnilo te "neizprosne logike" komunizma in ZSSR, ne bi mogel najti kaj bolj primerne, kot je sodba, ki jo je v svojem zadnjem filozofskem delu izrazil o komunizmu Karl Jasperse, zdravnik, psihiater, filozof eksistencialist;

sodba, ki je, čeprav črnogleda, globoko zamislila duhove na Zahodu in na Vzhodu in je postala eno najtehtnejših svetovno znanih pomislekov glede nevarnosti komunizma: (Približno) "Ni nevarnost komunizma v njegovi ideologiji, ki ne vzdrži resne kritike z ozirom na **zakompleksirane** ignorante ali pa patološke duhove, med katere sodijo tako utopični idealisti kot utopični materialisti; **nevarnost komunizma obstoja v njegovi demonski organizaciji**, katere narava je taka, da se iz nje ne bodo mogli rešiti niti komunisti sami, tudi če bi to hoteli... V komunistični planetarni dominaciji bi to pomenilo enostavno konec človeške evolucije k višjemu. Človeštvo bi abortiralo, kot je že pred milijoni let abortirala večno se ponavljajoča civilizacija termitov. (Množiče bi prevzele vlogo mravelj-delavk, partijci pa vlogo kraljic in trotoev.).

KDO SLUŽI?

Tehnica svetovne moči se nam danes predstavlja v novi luči. Vodstveni sili postajata po preručnanem kritju s petrolejskim OPEC USA in Japonska. Njuna tehnologija zasenčuje z razvojnim gospodarstvom tekmo z drugimi velesilami, ki potrebujejo za razvoj industrije prav vedno bolj naraščujočo tehnologijo.

Evropski gospodarstveniki, to lahko ugotavljamo v **znanstvenih revijah**, **nočejo ničesar slišati o evropski "sklerozi"**. Nemci npr. se **odlikujejo po izvrstnih tekstilnih izdelkih; povpraševanje po švicarskih urah je kljub poplavi cenovnih japonskih izdelkov znova vsak dan večje. Evropi se nudi kupčija tam, kjer priznavajo tehnično popolnost in ne samo množično stvarilnost.**

Zanimiva je statistika o odkritjih in razvoju visoke tehnike. Zapadna Nemčija žrtvuje za študij tehnične kvalitete 4.7% industrijske vrednosti, USA 10.8%, Japonska pa trikrat več kot USA.

Razmerje v trikotu USA-Japonska-Evropa se spreminja po razsežnosti obveščanja, novih odkritij in prisotnosti novih izumov na svetovnem trgu. USA prednjačijo v tehnologiji bančnega obveščanja. 75% vseh električnih obveščevalnih aparatov (2800) izdelujejo Zedinjene države, Evropa pa samo 20%. To predstavlja za USA letno 3.4% milijard je dolarjev, za Evropo 453 milijonov, za Japonsko 312 milijonov. Po vesteh Ted Trenda (Dunaj) je zadnje čase med različnimi podjetji zaradi izumov mnogo pravnih tožb. Japonska proizvednja še ni dosegla severnoameriške, ki že desetletja usmerja svoj razvoj za mikroelektričnimi novostmi za modernizacijo oboroževalne tehnike.

USA so v letih 1976-81 dosegle in razvile tehniko v tako višino, da njena proizvodnja predstavlja 31% svetovne produkcije. Sledijo ji Nemčija z 21%, Japonska z 10, Anglija z 9.3 in Francija z 8 odstotki. Japonska usmerja svojo ustvarjalnost v civilni industriji; zato je tako zrastle živiljski nivo japonskega naroda. Pred in v svetovni vojni je žrtvoval visoke izdatke večinoma za vojno industrijo.

NEC; Hitachi in Samsung so danes prevladali celo severnoame-

K Jaspersovemu grozljivemu mnenju o komunizmu je vredno podati še mnenje o tem človeškem pojavu, ki tako hitro razvema svet, pravzaprav istovetno mnenje večih mislecev, mnenje ki je prav zatega delj prevzelo značaj neke univerzalne anonimnosti **avtorstva**: "Če bi Stari in Srednji vek poznal delirij marksizma in leninizma, bi v nujni ekonomiji nastala strašna kriza v kovinarstvu, ker bi bila izdelava verig in drugih suženjskih naprav odveč; v sovjetskem sistemu je vsak človek uklenjen v nevidne verige".

V stvarnosti sodobnost ne pozna nobenega višjega misleca iz kate-regakoli polja človeške umske dejavnosti, ki ne bi komunizma zavrnila. Od S. Freuda ter njegovih poklicnih naslednikov (vseh!), se pravi ves genij moderne psihologije, od Ortega y Gaseta, Unamuna, Heideggerja, J. P. Sartreja, A. Gida, itd., se pravi ves genij mo-

derne eksistencialne filozofije, do najgenialnejših znanstvenikov na polju fizike, biologije, astronomije, kemije, se pravi ves človeški genij znanosti, skratka umsko in duhovno najvišje tisočletnega človeškega razvoja).

Morda ne bo odveč dodati k "neizprosni logiki", da smatra Nikolaj **Berdjaev** ex profundis svoje religioznosti, da je komunizem notranja, se pravi družinska kriza judokščanstva. K "neizprosni logiki" pa lahko za konec dodamo še neizprosno logiko **jezuita** Tailhard de Chardina, tega genija intuicije in vizionarja bodočnosti ki razlaga komunistični totalitarizem in vsebino njegove groze **kot muko**, s katero si človeštvo gradi svojo **materialno infrastrukturo** kot neobhodno potrebno **odskočno desko** za svoje planetarno poenotenje in poduhovljenje.

letno proizvodnjo 160 tisočev avtomobilen.

V Evropi igra važno vlogo tudi nemška RCA, izdelovalka mikrocijskih in muzikalnih aparatov. Letos je že presegla prodajo za 10.200 milijonov nemških mark.

P. H. Hawkes domneva, da bodo vzdržala le podjetja, ki se prilagujejo svetovni gospodarski stvarnosti. To velja tudi za avtomobilsko svetovno industrijo. Ta je lani dosegla 32.583.000 enot; zapadna Evropa 11.265.000, **vzhodna** 2. 325.000, USA 255.000, Kanada 1.070.981, Azija-Oceanija 8.342.816. Od te Japonska 7.646.816, ostale Južna Koreja in Indija. Latinska Amerika je postavila na trg 1. 170.000 avtomobilov. Od teh Brazil 759.127, Mexiko 297.064, Argentina 113.788, Južna Afrika 204.322. Francija uspeva najbolj s Peugeot in je izvozila 1.538.851 te znamke od skupne produkcije 2.632.366.

Kitajska ima v načrtu industrija-lizirati letno 30 tisoč avtomobilov. Ima pa težave s sposobnimi tehnikami. Kitajski trg je zelo vabljen, saj dežela šteje skoro 2 tisoč **milijonov** prebivalcev.

Zanimiva bi bila statistika proizvodnje letal. To je težje, ker vse države skrivajo prave številke svoje produkcije, večinoma za vojno uporabo. Tako vidimo, da je na planetu še vedno mnogo možnosti trgovanja. Primerjajte številke in ustvarili si boste približno sliko svetovne produkcije in prišli do zaključkov, kdo na svetu najbolj služi.

S. Savinc

Koroški kulturni dnevi. Ti dnevi so bili decembra 1986 v Celovcu. V avditoriju je bilo mnogo udeležencev. Pri polemiki je sodeloval tudi novi avstrijski poslanec, Slovenec iz Koroške, Karl Smolle. **Poudaril** je pomen samo slovenskega nastopa preko Enotne liste. Tajnik Zveze slovenskih levičarskih koroških organizacij Marjan Sturm pa je poudaril, da je pot do narodnostni pravic lahko tudi drugačna (s sodelovanjem KP verjetno ?op. ur.). Kot še nikoli, tudi letos ni bila povabljen "tretja" Slovenija. Žalostna slika napačne naslonitve na "matični" režim, ki hromi tudi odločno narodno delo.

"Jana" iz Ljubljane je pred kratkim poročala na 11. strani. Takole pravi:

To, da kupujemo kavo v Italiji ali Avstriji, je postalo že nekaj povsem vsakdanjega, saj ni potnika, ki se ne bi vrnil iz tujine z vrečko kave v potovalki. Manj razumljivo je dejstvo, da se ljudje že nekaj časa vračajo iz tujine tudi z velikimi zavitki toaletnega papirja, ki je prav tako kot kava včasih celo za tretjino cenejši kot pri nas. Še najmanj sprejemljivo pa je, da v Avstriji kupujemo toaletni papir paloma, se pravi prav tistega, ki ga izdelujemo v Jugoslaviji in uspešno izvažamo na zahodno tržišče, ker država pač potrebuje devize. Ta ista paloma je torej zunaj mnogo cenejša kot doma. Zakaj?

Kako je z našim dinarjem zunaj meja, vemo. Kljub slabi menjavi pa ljudje kupujejo predvsem blago, ki ga doma primanjkuje ali je v tujini mnogo cenejše. Poleg kave se je v nakupovalnih vrečkah tako znašel še toaletni papir. Smešno pri vsem tem pa je, da vozimo domov tudi Palomin papir, sladkogorski izdelek, ki je cenejši na drugi strani Karavank.

Menjava na Koroškem je različna. Tako so tretjega novembra menjali v glavnem po 40 dinarjev za šiling, v slovenski zadrugi v Železni Kapli so ga zaračunali 38, v Pliберку pa 35.

Toaletni papir je različen, le grobega, cenenejši, kakršnega je pri nas še dovolj, tam sploh ne najdete več. V Železni Kapli so štirje zavitki papirja paloma stali 13 šilingov ali 500 dinarjev, v Ljubljani pa stane enaka količina slabšega roza papirja 600 dinarjev. En sam zavitek boljšega belega papirja stane v Mercatorjevi trgovini na Titovi cesti 212 dinarjev, torej stanejo štirje kar 848 dinarjev. Tudi pri nas seveda cene niso povsod enake. V trgovini na Sojerjevi ulici stane deset zavitkov boljšega Palominnega papirja 1442 dinarjev, precej več kot na Koroškem.

V Kmetijski zadrugi v Pliберку, kjer je menjava ponavadi najboljša, so bile cene naslednje: deset zavitkov roza toaletnega papirja je stalo 19,90 šilinga ali 700 dinarjev, prav toliko boljšega belega papirja je stalo 24,90 šilinga ali 872 dinarjev, najboljši pa je bil po 27,90 šilinga oziroma okroglih 1000 dinarjev. Slednji bi bil tudi po najslabši menjavi še vedno znatno cenejši od našega.

Še zanimivejše je, če primerjamo kuhinjske krpe, ki jih tako na Koroškem kot

IZVOZ, KI NAM BRIŠE ZADNJICE

Tekst: ALBINA PODBEVŠEK

pri nas prodajajo v enakem zavitku po dve skupaj. Zunanaj stane 11,90 šilinga, to je 470 dinarjev po najmanj ugodni menjavi, na naši strani, recimo že na Jezerškem, pa je enak zavitek Palominih krp 761 dinarjev oziroma 779 v Emonini trgovini v Ljubljani.

Palomini golobčki letijo zunaj nižje kot doma

Zanimivo pri vsem tem je, da je Paloma podražila svoje izdelke 20. junija letos za 19,75 odstotka, a so morali podražitev takoj preklicati zaradi odloka zveznega izvršnega sveta. Ta je predpisal, da morajo vsi, ki so med 9. in 24. junijem dvignili cene za več kot 5 odstotkov oziroma so letos podražili svoje izdelke za več kot 53 odstotkov, vrniti cene na raven 8. junija. Če tega odloka ne bi bilo, bi bili Palomin toaletni papir in brisače ta čas še mnogo dražji od enakih izdelkov čez mejo. Tako bi Palomini golobčki leteli še višje, kot sicer letijo doma. Zakaj je tako? O tem smo se pogovarjali z diplomira-

nim ekonomistom Igorjem Poglejem, predsednikom kolektivnega poslovnega organa delovne organizacije Sladkogorska v Sladkem Vrhu.

Sladkogorska tovarna papirja je velikan z 2500 zaposlenimi, naš največji izdelovalec higienske papirne konfekcije s skoraj sto tisoč tonami izdelkov na leto. Po količini jih prodajo doma 56 odstotkov (po vrednosti pa skoraj deset odstotkov več), preostalo gre v tujino. Njeni izdelki so znani, dobri in vsi jih poznamo po treh pisanih golobčkih.

Vaši golobčki na veliko letijo čez mejo, zakaj letijo tam precej nižje kot doma?

«Izvažamo v 37 držav,

največ, in sicer 30 odstotkov izdelkov, gre v ZR Nemčijo, 26 odstotkov v Italijo, 15 odstotkov v Skandinavijo, okrog 6 odstotkov v Avstrijo. Druga zgodba pa so trenutne cene.»

— Marsikatera delovna organizacija izvažajo pod ceno, da si tako nabere dragocene devize. Ali tudi Sladkogorska izvažajo v izgubo?

«Nikakor ne! Kljub velikemu uvozu surovin, ki jih potrebujemo za kvalitete izdelke, smo bili vsa leta uspešni. Lani nam je ostalo pet milijonov dolarjev. Če nam celuloze, ki jo izdelujemo v Reberci na Koroškem, ne bi zaračunavali kot uvoz, potem bi bile številke še ugodnejše. Doma nam namreč manjka celuloze iglavcev, zato jo moramo uvažati. Naj dodam, da uvažamo tudi odpadni brezlesni papir iz Avstrije, Belgije, Italije, in to zato, ker

Koliko toaletnega papirja, robčkov, brisač porabimo?

Poraba higienske papirne konfekcije je tudi merilo razvitosti oziroma ravni higijene. V ZDA na prebivalca porabijo na leto 18 kilogramov toaletnega papirja, robčkov in papirnatih brisač, na Švedskem 14 kilogramov, v ZRN in Veliki Britaniji po 10 kilogramov, v Avstriji 7, v Italiji 6 kilogramov (enako količino porabimo tudi v Sloveniji), v Jugoslaviji pa le 2,5 kilograma.

ZAKAJ JE PALOMA CENEJŠA V TUJINI KOT DOMA?

takšnega papirja pri nas skorajda ni.»

— In vendar so cene vaših izdelkov, vsaj v Avstriji, kakor smo preverili, precej nižje od domačih, četudi jih računamo po najvišji ceni za šiling. Kako bi nam vi to obrazložili?

«Ne le v Avstriji, tudi drugod so naši izdelki cenejši kot doma. V nobeni izmed držav, kamor izvažamo, golobčki, kot ste se vi izrazili, ne letijo tako visoko kot doma.»

Naši davki so najvišji v Evropi

«Ni namreč države,» se je razgovoril Igor Poglej, «ki bi si od naših izdelkov rezala tako velik kos kolača kot si ga pri nas. Nikjer v svetu nimajo tako visokega prometnega davka na higienske izdelke kot v Jugoslaviji. Ta znaša kar 30,9 odstotka, v Avstriji je 18-odstotni, v ZR Nemčiji 14, v Italiji 13. V tem je tudi odgovor na vaše vprašanje, a ne popoln.»

Potem je razložil, da je kriv tudi tečaj dinarja, po tečajni listi povsem neustrezen. Dolarje, ki jih zunaj zaslužijo jim namreč doma prelijejo v dinarje po uradnem tečaju, medtem ko je zunaj ta tečaj znatno višji.

NE IŠČI GROBA!

Ne išči mojega groba!
Ne žaluj za menoj!
Ni razloga.
Nad menoj so se uresničili
evangeljski blagri,
ki slišiš o njih
na
praznik vseh svetnikov.

Ne žaluj!
Ideali,
za katere sem se bojeval,
živijo še naprej.
Ko se bojuješ zanje,
sem jaz s teboj,
ko govoriš o njih,
govoriš tudi o meni.
Ne išči mojega groba!
Ne boš ga našel.
Moje roke
so zdaj roke tistih,
ki delajo za skupnost.
Moje razum
je razum tistih,
ki z besedo in dejanjem
orjejo brazdo
resnice, pravice, svobode, miru in ljubezni.
Moje glas
odmeva v klicu tistih,
ki branijo male, prezirane in preganjane.
Moje srce
utripa v prsih tistih,
ki v ljubezni in v potu svojega obraza
ustvarjajo bolj pravičen svet.
Moje sanje
o lepši prihodnosti
za naš narod, za Evropo in ves svet
so vedno bolj žive v mislih in dejanjih tisočerih.

Ne išči mojega groba!
Za ta svet bom umrl
le tedaj,
če boš ti izgubil pogum,
če boš ti izdal naše skupne ideale,
če boš ti začel misliti samo nase
in delati samo zase.

Ne išči mojega groba!
Ne žaluj!
Pogum!
V zvonovih praznika vseh svetnikov
poslušaj moj pozdrav...

„NAŠA LUČ“ 9. II. 1986.

Poziv in prošnja vsem bivšim članom in članicam Slovenske dijaške zveze

Usoda je raznesla bivše člane in članice SDZ po vsem svetu. V borbi za prostor na svetu so se v mnogih primerih potrgale ali vsaj oslobile medsebojne povezave. Na pobudo mnogih bom skušal pomagati k obnovitvi teh vezi, za kar pa potrebujem vaše sodelovanje. Prosim, da izpolnite to tiskovino in mi jo pošljete. Prejem vaše prijavnice bom potrdil.

Ime in priimek _____
Naslov _____
(kraj, država, provinca, poštna številka)
Telefon _____
Bil sem član (ica) SDZ _____
v srednji šoli v _____
v akademskem klubu _____
Bil(a) sem odbornik (ca) kot _____
Bil sem poglavar (ica) na šoli _____
Bil sem veliki poglavar (velika poglavarica) za _____

Vladimir Mauko
pred vojno poglavar SDZ na učiteljski v Mariboru
med vojno zadnji poglavar na ljubljanskem učiteljski

BOG, NAROD, DRŽAVA

Dragi rojaki, potujete v Evropo?

Na pragu domovine, v središču stare Gorice na lepem drevoredu Corso Italija, vas pričakujemo v PALACE HOTELU, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvnq televizijo, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejši komfort po zelo ugodnih cenah: enoposteljna soba \$28.00, dvoposteljna soba \$39.00. Cenjenim gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija v začasno ločenem poslovanju. V PALACE HOTELU bo poskrbljeno za vaš čimprijetnejše počutje, dobrodošlico pa vam bo osebno izrekel rojak Vinko LEVSTIK:

DOBRODOŠLI!

PH-PALACE HOTEL, Corso Italiana 63

34 170 Gorizia-Gorica, Italy; Tel.: 0481-82166; Telex 461154 PAL GO I

ŽUPNIJSKA HRANILNICA in POSOJILNICA "SLOVENIJA"

Vam nudi razne finančne usluge: Posojila za hiše, avtomobile, potovanja, študij itd. Vaši prihranki pa se obrestujejo po najvišji možni stopnji.

POSLUŽITE SE NAŠE SLOVENSKE FINANČNE USTANOVE!

URADNE URE

na 618 Manning Ave. Toronto Tel.: 531-8475
Torek — sredo 10 a.m. — 3 p.m.
Četrtek — petek 10 a.m. — 8 p.m.
Sobota 10 a.m. — 1 p.m.
na 739 Brown's Line, Toronto Tel.: 255-1742
Torek — sredo 10 a.m. — 3 p.m.
Četrtek — petek 1 p.m. — 8 p.m.
Sobota 10 a.m. — 1 p.m.
v Hamiltonu pri sv. Gregorju Velikem Tel.: 561-9952
Vsak petek od 4h do 8h zvečer.